

Бѣ писано, за поасъ и перстенъ,

Оу чертога що далъ бѣше златенъ

На невѣста съ завѣса порфѣрна,

Когà вѣчерь ѿ дома побѣгна.

Позна Отецъ Евфиміанъ сына

Алѣѣа своего любѣзна.

Заплакасе ѿ жалость прегоркѣ,

Раздра дрѣхи и падна на него,

И оу перси самъ себѣ вѣеше,

Катò рѣка слѣзы проливаше.

И дѣмаше: „Оубы мнѣ ѿ чàдо,

„Гладчайшаа вѣ старости надеждо!

„Защо си ни тòлко мѣченіе

„Ты причинилъ, съ тòлко стenanіе;

„Гòре днѣсь мнѣ и ѿкаанномъ,

„И оутѣхи во вѣкѣ лишѣнномъ!

„Защо чàдо тòлко ѿскорвилъ си

„Родители, и прѣгорчилъ си;

„Тòлко гòдинъ чàдо виделси ме,

„Вседомовнѣ какъ чѣрно носиме

„Зарадъ тебѣ, ѿ превозлюбленне

„Алѣѣе, Сыне вождѣлѣнне!

„Щò понапредъ сегà азъ да стрѣвамъ,

„Да л' смѣрть вѣдный да ти ѿплакѣвамъ.

„Или да се оубы! возрадѣвамъ,

„Щò те вѣдный азъ днѣсь намѣрѣвамъ!“